

KARCSÚSÍTÓ DIVATTRÜKKÖK
OPTIKAI TUNING

ŐSZINTÉN A BULIMIÁRÓL,
ANOREXIÁRÓL

14 | 2013. április 3.
www.noklapja.hu

nők Lapja

ÁRA: 220 FT • 1,20 € • 110 DIN • 4,4 LEI

SanomaMedia

**AZ ÖRÖK
ÉLET
SZIGETEI**

HOGYAN
LEHET
116 ÉVIC
ÉLNI?

**NŐK LAPJA
TÉMA**

*Életmód-
váltás*

**LELKI TANÁCSOK,
EGÉSZSÉGTIPPEK**

POLYÁK LILLA

**„ÉN SZÍNPADRA
SZÜLETTEM”**

45

**KILÓVAL
KÖNNYEBBEN**

**A SZERELEM
ADOTT ERŐT**



POLYÁK LILLA

„KÖVETKEZETESEN
A MAGAM ÚTJÁT”

Elbűvölően szép, méltóságteljes, harmonikus asszony. Konzolidált anya, ugyanakkor pajkos kislány, aki időközben a magyar musical egyik csillagává érett, és azóta is járja a maga diadalútját, játszva, dalolva Dorothyt, Mária Magdalénát, Sissit, Sallyt, Mary Poppinst vagy Anna Kareninát. Férjével, Homonnay Zsolttal két fiúgyermeket nevelnek.



SZEGŐ
ANDRÁS
ÍRÁSA

Névjegy

- 1976-ban született, 1999-ben végzett a Színművészeti Egyetemen.
- 1999 és 2001 között a bécsi Theater an der Wien tagja.
- Azóta itthon szabadúszóként a Madách színházban és a Budapesti Operettszínházban játszik.
- Férje: Homonnay Zsolt.
- Két kisfiú édesanyja, Zsombor 9, Bulcsú 6 éves.
- Férjével két közös lemezük is megjelent: Ketten, és Két szív címmel

– Amikor legelőször megláttam a színpad takarásában, vékonyka kislány volt, a legközelebbi találkozásnál egy kicsit teltebb...

– Igen, igen – emlékszik vissza, átsuhanó mosollyal –, amikor a Gundelben találkoztunk, talán egy hónappal voltam a második fiam születése után. Akkoriban kicsit tényleg elszaladt a súlyom...

– Persze, csak vannak nők, különösen a színi pályán, akik áldott állapotban is odafigyelnek arra, hogy ne hízzanak el.

– Én bizony erre nem figyeltem, és nem is volt fontos számomra. Engem akkoriban, ahogyan az előző terhességem alatt is, csak a szívem alatt hordott gyermek érdekelt. Az, hogy őt a lehető legjobb körülmények között hordjam ki, hogy neki mindent biztosítsak, jól érezze magát, szabadon fejlődhesen odabent. Teljességgel átadtam magamat az anyaságnak. Ha éppen azt kívántam, akkor húst ettem, ha tortát, akkor azt. Nem érdekelt, hogy felugrott rám közel harminc kiló.

– Én pedig azt hittem, hogy szerepkört fog váltani. Vannak színésznők, akik ducin teljesednek ki, és úgy nagyszerűek.

– Igen, de én úgy színpadra sem tudnék lépni. Szerintem nagyon fontos, hogy az ember legyen azonos önmagával, s én lélekben nem vagyok duci. Aki olyan, az hiába is erőltet le magáról kilókat, belül az marad, és nem képes mást elhiteni magáról, én viszont ugyanígy hamis lettem volna duciként. Tudtam, hogy vagy visszafogyok a súlyomra, mielőtt visszatérek a pályára, hogy eljátszhassam azokat a szerepeket, amelyek rám várnak vagy különben jobb, ha valami egyéb foglalatosság után nézek.

– Lett volna olyan, amit el tudott volna képzelni magának?

– Nem. Soha, semmi egyebet nem tudtam elképzelni. A mai napig emlékszem arra a pillanatra, hogy ülök az óvodában, nézek ki az ablakon, és úgy érzem, mintha meg lennék jelölve, hogy nekem színpadra kell állnom! És azóta sem fakult bennem ez a tudat, pedig hányt-vetett a sors, de ez az eltökéltség nem változott. Hiába próbáltam erről lebeszélni, én folyamatosan azt éreztem, bármely patetikusan hangzik is, hogy én a színpadra születtem.

– Nem is félt attól, hogy a küldetés tudatával nem párosul kellő tehetség? Ismerünk olyanokat, akiknek

nagyobb a becsvágya, mint a tehetsége, meg olyanokat is, akiknek a tehetsége nagyobb, mint a becsvágya. Az előbbi neveléses, az utóbbi meg szomorú.

– Nem figyel arra, amit mondok! Bennem ez tudatként alakult ki, szót sem ejtettem arról, hogy becsvágy vagy akarat! Én annyit tudtam, hogy nekem ez a dolgom, tudtam és éreztem is, éppen ezért roppant megnyugtató is volt. Az elszántság és akarat már sokkal inkább hullámzott bennem. Ha ez szilárdabb, valószínűleg sokkal meredekebb ívű lehetett volna a karrierem, de már nem bánom, hogy soha, semmit nem tettem a teljesítményen kívül azért, hogy jobban érvényesüljek.

– Korábban bánta?

– Néha rágódtam, hogy hogyan is lehettem ilyen mamlasz. Amióta viszont megszülettek a gyermekeim, és egy kicsit könnyedebben veszek minden egyebet, eszembe sem jut, hogy búslakodjak elszalasztottnak tűnő lehetőségek miatt. Az Eurovíziós selejtező előtt mondta a nagyobbik fiam, hogy nagyon ne strapáljam magamat, mert ő úgyis a Real Madrid meccset fogja nézni a tévében, és ez tökéletesen helyre tett. Másnapra kihevertem, hogy kiestem a második fordulóban.

– Egyáltalán: hogyan jutott eszébe, hogy amatőrök között megméretesse magát?

– Egyrészt azért lettem színész, hogy megmutassam magam. Így is, hogy nem jutottam tovább, egyetlen este másfél milliót láttak. Annyian, mintha színházban tizenhat évig minden este telt ház előtt játszanék. Másrészt reméltem, hogy ha továbbjutok, akkor ott lehetek az európai döntőben, és testközelből figyelhetem, miként zajlik egy ilyen nagyszabású esemény. Erre kíváncsi lettem volna.

– Szokott mérlegelni, hogy mit kockáztat, és miért?

– Egyedül a párkapcsolatokban voltam biztonságra törekvő. A rossz kapcsolataimat sem mertem felrúgni addig, amíg nem ígérkezett egy másik helyette. Félttem egyedül maradni, és ez kialakított valami társfüggőséget bennem. Tizenegy évesen veszítettem el a papámat, egyik pillanatról a másikra. A hiányát a mai napig nem tudtam kiheverni, és valószínűleg ez alakított ki bennem egy igényt, hogy legyen férfi mellettem, amióta tizenöt éves koromban először szerelmes lettem. Négy évig tartott, és én tizennyolc

JÁROM

évesen hozzá is mentem volna feleségül, ha úgy alakulnak a körülmények. A további kapcsolataim is mind sokáig tartottak.

– **Tudta, hogy kit keres, mit keres?**

– Férfit, akiben bízni lehet. Zsoltról megismerkedésünk pillanatától tudtam, hogy ő az, akit keresek. Az együtt töltött idők során a szerelem és a bizalom csak még jobban elmélyült közöttünk. Egyéb téren meg azt gondolom, hogy elég merész

„Folyamatosan azt éreztem, bármely patetikusan hangzik is, hogy én a színpadra születtem”

és vakmerő vagyok. Nem szerződtem színházhoz, lemondtam a biztos pozícióról abban a reményben, hogy bármely jó szerep megtalálhasson. Ha arról volt szó, hogy nem találtam itt a helyemet, akkor nekivágtam a világnak, és külföldi színházakban dolgoztam évekig. De az indulásom is egy nagy kaland volt, amikor tizenhét évesen egyik reggel úgy ébredtem, hogy a jövőm érdekében el kell jönnöm Győrből, fel a fővárosba! Édesanyám kétségbe volt esve, hogy éppen az érettségi évében, meg egyébként is, mi lesz velem egyedül Pesten?! De annyira elszánt voltam, hogy egy idő után megérezte, jobb, ha elenged, mert úgysem tudott volna visszatartani.

– **Mit gondol, lázadás volt ez az ön részéről, vagy önállósulás?**

– Is, is, meg dac, meg vadság, meg kihívás. Nemigen ismertem akkor korlátokat, eltökélten jártam a magam útját. Jelentkeztem egy pesti musicalstúdióba, hogy énekelni szeretnék tanulni, oda több tucat jelentkező közül fel is vettek, kerestem egy gimnáziumot, amelyik az utolsó évre elvállalt egy magamfajta hóbortos színész-jelöltet. Anyukám vett egy huszonhét négyzetméteres garzont, és ezzel elkezdhettem önálló életemet. Persze, voltak még jócskán nehézségek, kaptam még figyelmeztető pofonokat, de egy részüket az akkori naivitásommal észre sem vettem, a többit meg valahogy úgy fogtam fel, hogy nem is olyan nagy baj, mint amilyennek tűnik. Később is többször beigazolódott, hogy nem mind kudarc, ami adott pillanatban annak tűnik, ahogyan a siker lehet olykor csapda is. Egyetlen, amit tehetek, hogy következetesen igyekszem járni a magam útját.

– **Mondja, van, amitől fél?**

– Talán egyetlen dologtól. Nehogy valamelyik gyerekem majd egyszer elém álljon valami az enyémhez hasonló hajmeresztő kéréssel!



FOTO: SÁROSI ZOLTÁN
STYLIST: SÁGI ILDIKÓ
HAJ: ZOMBORKA MIHÁLY
SMINK: HORÁCSÉK AGI
RUHA: SINEQUANONE,
PEPE JEANS, H&M, SALAMANDER